

L'IGUALADÍ

Una vegada més l'Església, catau de totes les corrupcions, té la culpa de la dissort d'Espanya.

ÈPOCA VIII

SETMANARI D'ESQUERRA

Núm. 69

IGUALADA, 14 DE JULIOL DE 1934

Qüestions d'Assistència Social

Cal ofegar tot esperit partidista

Ço que hem recomanat des del primer dia i que, amb goig, hem vist acomplert per la Comissió d'Assistència Social, és que en aquesta obra de germanor i solidaritat, calia que tothom ofegués tot esperit partidista.

Nosaltres bé tenim la nostra manera de veure i considerar les causes que ens han portat aquest flagell de l'atur forçós a casa nostra, però, des del primer dia, que ens férem el propòsit de sacrificar el gust de fer-ne ara exposició per tal de no cercar o aprofundir divergències que podien comprometre l'alta finalitat de la Comissió.

Un país en plena ebullició, quan tot just enceta noves fórmules de viure i de legislar, forçosament ha de soportar estralls en la seva economia. Si els pertorbadors són els que impulsen o els que frenen, els que volen renovar o els que volen mantenir, ja es pot escatir des de qualsevol tribuna política, però és un error o un intent mal intencionat ço que ha fet el «Diari d'Igualada» al barrejar-ho en la qüestió d'Assistència Social.

No ens seria gens difícil invertir els càrrecs que l'òrgan dretista fa a les esquerres peninsulars i, de retruc, és clar, a nosaltres directament. Però no hem de seguir-los vers el pati de la discòrdia; aquesta vegada els deixem ben sols. L'obra i la finalitat que hi ha entremig, bé mereixen el sacrifici del silenci en aquest aspecte. Deixem pel «Diari» tota la glòria d'aquesta boira prenyada de males intencions que no s'ha pogut estar d'escampar a l'entorn de la Comissió d'Assistència Social.

En el Manifest de l'esmentada Comissió, hi ha una declaració prou explícita i concreta de bona fe i imparcialitat. Diu: «Més endavant, hi ha el propòsit de constituir un Patronat amb representants de tots els estaments i entitats per tal d'aconseguir que aquesta magna obra d'Assistència Social, sigui inspirada, sostinguda i desenrotllada, per tota la ciutat, despullada de tot matís polític, sense altre distintiu que els alts postulats de germanor i fraternitat».

Després d'això, llançar insinuacions i sembrar dubtes dient que l'actual Comissió té «un regust de record de les eleccions del 14 de gener», és d'una mala fe inconcebible i no concorda pas tanmateix amb el desig de contribuir al reeiximent dels propòsits de l'esmentada Comissió».

No creiem que aquest esperit dissolvent del «Diari» sigui compartit per cap estament ciutadà. Pel que sabem, almenys, podem afirmar que mai ha fet aparició en el sí de la Comissió, on hi ha representants patronals, obrers i de les minories municipals, entre elles, naturalment, també d'«Unió Ciutadana».

Nosaltres, amb el sincer desig de contribuir, però de debò, al reeiximent dels propòsits de la Comissió d'Assistència Social, pensem comentar i estudiar totes les suggerències que han aparegut i apareguin, i des d'ara proclamem que farem cas omís de tota tendència partidista forçosament nociva per a l'alta finalitat que es persegueix.

En el «Diari d'Igualada» hi trobem enumerades sis bases llançades com a norma de les obres a realitzar per la Comissió d'Assistència Social. Estem d'acord en totes elles i sincerament hem de confessar que no hi sabem veure cap nova aportació al criteri que manifestament revela la llista de les obres projectades prèviament per la Comissió. Ens agradaria que el «Diari» digués quina de les esmentades obres no encaixa en una o altra de les sis bases llançades com d'inspiració pròpia. És sempre de celebrar

que en això estiguem tots d'acord, però ens sembla que no s'hi val a atribuir-se l'esperit de les coses que ja han estat exposades.

La qüestió primordial i més delicada, és clar, és, però, la de la recaptació de cabals. Com que val la pena d'estudiar-ho detingudament, pensem parlar-ne dedicant-hi expressament un article la setmana entrant.

Amb tot, creiem del cas dir que no trobem encertat ço que aconsella el «Diari d'Igualada» en el seu darrer article sobre Assistència Social: sol·licitar un préstec d'un milió a la Caixa de Pensions.

Nosaltres creiem que, un Ajuntament, per tal d'anar a la realització ràpida i immediata d'una obra o reforma productiva, pot apel·lar al crèdit dels ciutadans o d'una entitat. Per exemple: nosaltres trobaríem bé que, a base d'un préstec d'aquesta mena, s'anés a la construcció d'un Pavelló-Mercat adient a la importància de la nostra ciutat. L'augment d'ingressos directes i indirectes que això hauria de reportar, compensaria a bastament els interessos i facilitaria segurament l'amortització regular del préstec. Quelcom hi ha parlat sobre això i no seria pas estrany que aviat prenguéss estat de projecte.

Però entenem que no és recomanable emprendre una obra d'assistència social —que no ha pas de consistir únicament en treballs de construcció— a base del crèdit bancari. Creiem que s'ha de començar per a demanar l'auxili i l'esforç de totes les classes socials i, si no responen degudament aquelles que més obligació hi tenen, cal anar a la implantació d'arbitris i impostos, sempre sense ultrapassar la mesura justa.

Diverses vegades hem sentit criticar l'esperit simplista dels que tot ho esperen de l'Estat. Cert que l'Estat i els seus organismes han de col·laborar i impulsar les obres d'aquesta mena, però en aquests moments d'angúnia i de misèria, cal l'exemple de la germanor ciutadana.

Precisament el nostre Ajuntament no ha regatejat pas el seu ajut en la tasca d'atenuar els efectes de l'atur forçós. Diu el «Diari» que hauria de destinar un 5 % dels arbitris a l'esmentat objecte. Qualsevol dia li farem conèixer les quantitats que, fora de pressupost, ha vingut i ve destinant-hi.

Però això té un límit i, sense negligir l'auxili de la Generalitat i de l'Estat, cal, per damunt de tot, l'escalf i la col·laboració de tota la ciutat.

Les petites anomalies i queixes del primer moment, són pròpies de tota cosa que s'inicia i ningú té la pretensió d'ésser infal·lible. La qüestió és que tothom es faci el propòsit d'emprendre resolta i ardidament aquesta obra magnífica d'assistència social. Que es posi en marxa ràpidament i que ningú refusi els sacrificis que calguin.

Estem acostumats a sentir planys i tota mena d'explicacions per a intentar justificar la manca d'esperit de germanor, però hom veu els cafès, teatres i tota mena d'espectacles ben concorreguts. En aquests moments en què més punyent esdevé el desnivell de l'actual societat, cal predicar, com a mínim, la generositat.

Orientació de l'esport

L'esport en general, cada dia té més adeptes i avui ja és gairebé una preocupació de tots els governs, proporcionar els mitjans necessaris per tal que la joventut trobi factible el poder practicar i desenrotllar tota classe d'esport.

Però l'esport ha de tenir una relació en la constitució orgànica i en el treball de l'individu que el practica.

No deu haver-se de dedicar a un

esport, sense el degut reconeixement d'un facultatiu que l'autoritzi. Un individu d'organisme delicat, per exemple, no deurà dedicar-se a segons quin esport, que degut a les moltes energies que ha d'invertir-hi, és de sentit comú que l'ha de perjudicar en lloc d'altra cosa. Tots aquells que el seu treball quotidià és pesat, manquen de prudència que en el seu lleure es dediquin a un esport que els acabi d'esgotar físicament, car la seva salut se n'ha de ressentir en perjudici seu.